

nud: küllap tännawad, — mötlesime, — kui targemaks sawad. — Särgid ja rided said limpo pandud ja wiisin neid liina. Pea täks laew ärra, agga ei tea, minno südda olli wägga raske. Ei ma wöinud sel päwal egga tahtnud tööd tehha; istusin merre randa kiwwi peale ja üffisilmi watasin laewa peale. Nutsin wahhest, siis jälle ptddin naerma, egga tea ma ennam, mis teggin ja mötlesin. Sedda agga tean, et kaua jäin istuma. Laew olli ammo silma cest laddunud, pääw loja läinud, siis tõusfin üllesse ja läksin ärra; ei südda kutsunud roga, egga unni tulnud peale, kui maggama heitsin. Teisel päwal warra hommiko pörasin liinale selga; seal olles poisid ja laew ei läinud minno melest. Eootsin löddo ennam rahho leidma. Agga walle! Maene, ni pea kui mind näggi, hakkas tiggedaks sama, kaebas lapsi ennese käest ärrapetetud ja müdud ollema ja andis sedda minno süüts. Misuggused sõnnad ollid ta suns hommikko ja öhto ja ühtepuhlo, agga kui üksi olli, nuttis. Mis ma siis pididin teggema? ei ma lausunud sõnna. Need ollid kurwad päwad ja näddalad, meie saunas olli taewas otsekui pilwes, tö egga rahha ei olnud mul ennam rõmuks. Siis wötsin kätte ja läksin liina, et saaksin ommeti kaupmehhe käest, kelle jäggo laew olli, kuulda, kas poisid jubba Inglis-male sanud ja kas pea tullewad taggasi!

Roido Peter, kui nenda olli kõnnelenud, pühkis warulaga wet filmist ja kaua ei sanud sõnna suust. Siis räkis jälle: „Ma 'p tahhaks ennam selle peale möelda,

egga wöi legi sedda ahhastust, mis siis minno peale tullu, möista. Ollin enne waewa forma al, niüid sain hopis mahharöhhutud. Tahhan lühhidalt sest asjast räkida: kui kaupmehhe kuntorisse tullin ja laste ja laewa järrel kulasin, wastati mulle: wöi sa polke weel sedda õnnetust kuulnud! jah, halle luggo. Laew Tanska-ma rannas läinud hukka, mehhed keif uppunud ja kaubadgi niüid merre põhjas; se on meile jureks kahjuts! — Anti mulle siis weel rubla täks nago meleheaks ja sadeti mind minnema. — Ma läksin ühtepuhlo kummi tojo sain ja naesele ütlesin: „lapsed merre-pöhjas, laew läinud hukka!“ Maene kohlus ja kahwatas ärra, siis finnitaks mulle wandega, et isse süüist lahti, et iales ei olleks lapsi ärra annud agga minna sedda teinud: omma lapsed tapnud. Teisel hommikul ta sängist ei tõusnud üllesse, kaebas pead ja süddant, olli siis täks päwa haige ja heitis hinge; agga ta wiimsed sõnnad ollid: „Peter, poisid olled tapnud, mind ka!“ — Matsime naese mulda ja wiimne rahha-koppitas kullus selle peale ärra; jäin järrele, kui waene sant ja naese wiimsed sõnnad ei tahtnud minno melest miina; kui tööd teggin, ollid meles, kui mahha heitsin kõllasid minno kõrwas, nenda et wimaks minno mele-arro seggafeks läks. Siis ma ennam omma saunas ei wöinud tund aega rahhul seista, hulkusin möda külla ja metsa, rahho otstides. Agga ei ma leidnud. Weitsid ja riisto müsin wähhä hawal ärra ja ostsin leiba, — agga leiwast ei tahtnudgi küll olla, ostsin ka wina. Rörtis jäi mulle jälle armsaks